

Ds Maike Schepers van der Poll

Gemeente van Jezus Christus,

“Nog een korte tijd en jullie zien Mij niet meer, maar kort daarna zien jullie Mij terug.” De leerlingen weten met de woorden van Jezus geen raad. Ze bevragen elkaar: begrijp jij het? Korte tijd, niet zien, wel zien? Vooral “die korte tijd” en het “heengaan naar de Vader” houdt hen bezig. “Korte tijd” is dat een tijdsduur? Slaait dit “zien en niet zien” op de tijd van sterven en opstaan? Maar dan zou Jezus geweten hebben over zijn eigen dood en opstanding. Een soort “alwetendheid”.

Zou het woord “tijd” een kwalitatieve betekenis hebben? Dan zou het te verstaan zijn als inzicht. Hun wegen lopen uit elkaar, ze raken elkaar uit het zicht, maar dat zal tijdelijk zijn. Jezus heeft hen toch geleerd om samen uit te zien naar de grote dag van God. De dag, waarvan de profeten gesproken hebben.

Jezus neemt ongevraagd hun woorden over. Maar ook de nadere verklaring brengt niet veel licht. Jullie zullen huilen en weklagen, maar de wereld zal blij zijn. Bedroefd zijn, maar verdriet zal in vreugde veranderen? Ook daar snappen ze niets van. Dan neemt Jezus het beeld van een zwangere vrouw. Als haar kindje ter wereld is gekomen, is ze al snel weer de weeën en de barens pijn vergeten en is ze blij om de geboorte. De pijn is de aankondiging van de doorbraak van het nieuwe leven en geeft aanleiding tot blijdschap.

Jezus zegt: "Jullie hebben nu verdriet, maar Ik zal jullie terugzien. En dan zul je blij zijn, en niemand zal je je vreugde afnemen." Wat bedoelt Jezus nu ten diepste, waar heeft Hij het over? Denkt Jezus toch aan zijn sterven en opstaan of aan zijn eschatologische verschijning, de wederkomst of aan de ontmoeting in de eeuwigheid of aan het komen van de Heilige Geest, de Parakleet? Misschien zijn al deze gedachten wel aanwezig en moeten zij elkaar aanvullen. Maar hoe dan ook: het zal vreugde geven en niemand pakt je die vreugde af. En gelijk komt de vraag op wat zal dan vreugde geven? Het antwoord geeft Jezus: Dan hoeven jullie mij niets meer te vragen. De leerlingen mogen zich rechtstreeks tot de Vader wenden. Bidden in Jezus Naam. Tot dan toe hebben ze zich altijd tot Jezus gewend. In het nieuwe leven dat komt, zul je vragen en ontvangen en dan zal je vreugde volmaakt zijn.

Gemeente, herkennen wij onszelf in de vraag over de tijdsduur. Hoe lang is dat die “korte tijd”? Jezus' leerlingen en ook Paulus verwachten Hem spoedig terug. Tijdens hun leven nog. Bij de Heer is één dag als duizend jaar en duizend jaar als één dag. Verwachten wij Hem nog terug? Wij willen graag weten hoe lang het duurt, maar Jezus zegt tegen ons: wees waakzaam. Dat is onze opdracht en daar hebben we de handen aan vol.

Er worden thema's genoemd die tot op de dag van vandaag actueel zijn. Pijn – lijden – verdriet – afscheid nemen – vreugde – nieuw leven.

Pijn kan op vele manieren geleden worden. Lichamelijk maar ook geestelijk. Wie lichamelijk pijn lijdt, wil zo gauw mogelijk van die pijn af. Geestelijke pijn, dat lijden zit dieper. Pijn kan ook gevoeld worden in de vorm van iets essentieels missen. Geestelijke pijn geeft wonden die niet zo gauw genezen. Het is vaak een langdurig proces.

“afscheid nemen” hoort bij het leven. Telkens nemen we afscheid. Soms voor een langere tijd, soms voor een dag of zelfs een paar uur. En we zeggen: tot ziens. Dwz we hopen elkaar weer te zien. In ons leven moeten we ook voorgoed afscheid nemen van geliefden, omdat ze ons ontvallen door de dood. Echtparen nemen door scheiding voorgoed afscheid van elkaar. In deze beide gevallen is er een hevig verdriet.

Maar op onze levensweg komt vreugde en nieuw leven voor. Jezus laat dat zien met het beeld van een zwangere vrouw. Eerst de pijn, maar daarna de vreugde om het nieuwe leven.

Zoals Jezus zijn leerlingen weerbaar maakt voor de toekomst, zo bepaalt Petrus zijn lezers bij de oproep om te volharden in het lijden, dat zij zullen ondergaan.

In de tot nu toe lange reeks vermaningen, volgt een nieuwe groep vermaningen, die doorgaan tot hoofdstuk 4 vers 19. Deze tweede groep is van heel andere aard. Het is de kern van deze brief. De vermaningen zijn bemoedigingen geworden. Het is een bemoediging om te durven leven, dat met lijden gepaard kan gaan. Is dit de toekomstvisie van Petrus? Een kerk die in verdrukking komt? Ik bedoel met kerk niet het gebouw van stenen, maar de kerkgemeenschap.

"Wie zou u kwaad doen als u zich volledig inzet voor het goede?" In vorige hoofdstukken heeft Petrus al gezegd: het goede - dat is het beantwoorden van kwaad en schelden met zegen. Het doen van het goede

garandeert niet, dat de gemeente ongestoord en in veiligheid kan leven. Het kan zijn dat er vervolging komt, maar één ding is zeker: het is de Heer die over haar waakt. Vervolgelingen zijn er de eeuwen door geweest. In de eerste eeuwen de christenvervolgingen onder de Romeinse keizers, in latere tijd omdat de christelijke kerk en haar geloof in vooral communistische landen verboden werden. En momenteel wordt er in landen met moslimfundamentalisme kerken in brand gestoken en christenen vervolgd. En laten we denken aan de christenen in Syrië, die het zo moeilijk gemaakt worden dat ze het land ontvluchten.

Er wordt weleens gezegd dat de auteur van 1 Petrus zoets als "vreugde in het lijden" predikt, maar het gaat om de vreugde in de verbondenheid met Jezus Christus en zijn goede levensweg. Petrus ziet het lijden niet als een onafwendbaar noodlot, maar het lijden komt over de gemeente en dan moet ze het moedig dragen. Hij brengt het lijden van de gemeente in verband met het lijden van Christus. "Naast een gemeenschap die lijdt is het ook Christus die geleden heeft voor de zonden van de onrechtvaardigen, terwijl Hij zelf rechtvaardig was, om u zo bij God te brengen," zegt Petrus.

En dan volgt een moeilijk vers: Hij is naar de geesten gegaan, die gevangen zaten, om dit alles te verkondigen aan hen, die ten tijde van Noach weigerden te gehoorzamen. Die "Hij" is zonder twijfel Christus. Verondersteld wordt dat die geesten: zij zijn die geen gehoor hebben gegeven aan de oproep tot bekering. Bij Petrus zijn het de mensen die omkwamen met de zondvloed. Wat is de gevangenis waarin zij zich bevinden? Christus is neergedaald in het rijk van de dood. Wat is de inhoud van de verkondiging? Dat vertelt Petrus niet, maar het zou in de lijn van de verwachting liggen dat het de proclamatie van Christus' heerschappij over hemel en aarde tot zelfs in het dodenrijk is. Zijn heerschappij kent immers geen grenzen.

Het vermelden van de generatie van Noach wordt aanleiding tot het spreken over de zondvloed en de doop. Door het water van de zondvloed is er redding voor Noach en zijn familie. Het tegenbeeld van dit water is het water van de doop. Voor Petrus staat vast dat dit doopwater redt. Het lijkt of Petrus een definitie van de doop geeft maar hij geeft twee kanten van de doop: een negatieve en een positieve kant. Negatief: de doop wast niet het vuil van het lichaam. Positief: het gaat om een heel andere reiniging, een geestelijke reiniging met de bede om een zuiver geweten ten opzichte van God. Dit mag gevraagd worden dankzij de Opstanding van Jezus Christus. Opnieuw blijkt hoe groot de betekenis van de Christus' opstanding voor Petrus is. Tot slot volgt de belijdenis van Zijn macht. Hij is opgevaren naar de hemel waar Hij zit aan de rechterhand van God. Zijn heerschappij strekt zich uit over engelen, machten en krachten.

Eén punt is er nog wat aandacht moet hebben: Petrus schrijft: "vraagt iemand u waarop de hoop die in u is, is gebaseerd: verantwoord u dan. Kan de gemeente de hoop die in haar is verwoorden? Hopen is geloven en geloven is hopen. Wat is geloof? Kunnen wij de hoop en het geloof nog benoemen?"

Wij mogen in vrijheid geloven, maar daardoor is ons geloof anders dan in tijden van vervolging of lijden.

Jezus zegt aan zijn leerlingen: "vraag in mijn naam en je zult ontvangen. Dan zal je vreugde volmaakt zijn."

Vragen - ontvangen - volmaakt zijn. Dat is de belofte om het vol te houden in ons leven, in ons geloof.

Straks willen we, na stilte en orgelspel, ons geloof belijden in verbondenheid met allen die ons voor gingen en met de kerk van alle plaatsen en alle tijden.

Amen.